

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Μέχρι να φανεί το καινούργιο...

Ο λεγόμενος «μεσαίος χώρος», οι πολίτες που έχουν κοινό νου και δεν φορούν κομματικές παρωπίδες οιαδήποτε χρώματος, έχει μπει σε μια φάση αποστασιοποίησης και αδιαφορίας για τα πολιτικά πράγματα. Αυτό δεν είναι καλό ούτε για το πολιτικό σύστημα ούτε και για τους ίδιους. Όταν κάποιος τους συστήνει να πάνε να ψηφίσουν στις εσωκομματικές εκλογές της αξιωματικής αντιπολίτευσης, αντιδρούν σαν παιδιά που κάποιος τους λέει να πιουν μπουρουνέλαιο. Τα άλλα κόμματα της φιλοευρωπαϊκής αντιπολίτευσης δεν τους συγκινούν ή και τους προκαλούν απέχθεια. Όταν τους ρωτάς

«καλά, και τι πρέπει να γίνει;», σπκώνουν τους ώμους παραιτημένοι. Από μια άποψη, έχουν όλοι πέσει θύματα ενός ιδιότυπου νομιτισμού. Όλα τούς «μυρίζουν» και τίποτα δεν αρέσει. Δεν είναι παράλογο, όταν κοιτάζει κάποιος τον θίασο που βρίσκεται τώρα στη σκηνή ή στα καμαρίνια περιμένοντας την επόμενη παράσταση. Όμως, η αφασία και η άρνηση δεν είναι λύση. Οποιοσδήποτε περιμένει ότι θα κατέβει κάποιος ξεχασμένος προφήτης από το Μαγικό Βουνό για να μας σώσει θα πρέπει να έχει μεγάλη, αν όχι μεταφυσική, πίστη. Υπάρχει ασφαλώς ένα αίτημα της κοινω-

νίας που θέλει να χειραφετηθεί από το παλιό, το συστημικό, το παραδοσιακό. Ένα κομμάτι της βρήκε έκφραση σε αυτό το αίτημα στο πρόσωπο του κ. Τσίπρα. Καθώς απογοητεύεται, αναζητεί νέα πρόσωπα και σχήματα. Αυτή η διαδικασία ενδέχεται να αργήσει και κανείς δεν μπορεί να ξέρει αν και πότε θα φέρει καρπούς. Οι πραγματικές εθνικές εφεδρείες είναι λιγοστές. Το χάσμα ανάμεσα στην πνευματική και επιχειρηματική ελίτ της Ελλάδας και σε μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού είναι τεράστιο. Εν τω μεταξύ, η χώρα πρέπει να έχει μια ισχυρή αντιπολίτευση και εναλλακτικές

επιλογές διακυβέρνησης. Γι' αυτό είναι λάθος να νομιμάρει κανείς και να ξεγράφει οτιδήποτε βλέπει στον πολιτικό ορίζοντα. Είναι ένας σίγουρος τρόπος να παγιωθεί η ηγεμονία της μετριότητας και το δυναμικό κομμάτι της κοινωνίας να βρεθεί για πάντα στο περιθώριο ή στο εξωτερικό. Μέχρι να φανεί το καινούργιο, ας έχουμε άποψη και συμμετοχή στο υπάρχον. Ξέρω ότι πολλοί θυμώνουν όταν το ακούν. Το καταλαβαίνω απολύτως. Η απελπισία και ο θυμός περισσεύουν. Πώς το έλεγε, όμως, ο Σεφέρης, αν θυμάμαι καλά; «Αυτός είναι ο θίασός μας, με αυτόν θα παίξουμε».

ΑΥΓΗ

Ενημέρωση... νέου Τύπου

Τα κεντρικά δελτία ειδήσεων των καναλιών αναζητούν παγίως μόνο, ή κυρίως, ειδήσεις οι οποίες μπορούν να πλήξουν την κυβέρνηση. Και το κάνουν χωρίς να προσέχουν ούτε καν να τηρούν τους βασικούς κανόνες της δημοσιογραφικής δεοντολογίας. Ας τα δούμε συγκεκριμένα.

Χθες στο δελτίο του Mega ξεκίνησαν με το «σκάνδαλο» των αμοιβών αποσπασμένων και μετακλιτών συμβούλων στα υπουργεία. Ανατρίχιασαν δημοσιογράφοι, μαζί η Όλγα και Γιάννης, από το γεγονός ότι όσοι αποσπαστούν ως σύμβουλοι σε υπουργούς πηδούν μισθολογικά κλιμάκια μέχρι να συμπληρωθεί ένας μισθός που φαίνεται σημαντικός, αλλά δεν μαθαίνουμε πως δεν αφορά το νούμερο που μας ανακοινώνουν, μιας και πρόκειται για μεικτές αμοιβές.

Πώς ένας υψηλόβαθμος επιστήμονας στον ιδιωτικό τομέα θα εγκαταλείψει τη θέση του αν δεν του καλύπτουν στοιχειωδώς τη μισθολογική ισορροπία; Δεν μας ενημερώνουν επίσης ότι οι θέσεις αυτές δεν είναι μόνιμες και ότι, αν αποχωρήσει ο υπαργός που τους επέλεξε και ο καινούργιος δεν θέλει να συνεργαστεί μαζί τους, αυτοί επιστρέφουν στη θέση που είχαν πριν μετακινηθούν, και μάλιστα όσοι προέρχονται από τον δημόσιο τομέα με τον μισθό που είχαν τότε.

Πάμε τώρα στην περίπτωση του καστανά από τη Θεσσαλονίκη.

Αφού μας συγκίνησαν για τον βιοπαλαιστή που συνελήφθη από τους άκαρδους αστυνομικούς επειδή δεν είχε άδεια, μας άφησαν με το ερώτημα, το οποίο δεν υπέβαλε κανείς! Γιατί ο συγκεκριμένος βιοπαλαιστής δεν έκανε ό,τι και οι άλλοι καστανάδες βιοπαλαιστές, δηλαδή να υποβάλει αίτηση για άδεια; Διότι όλοι όσοι πωλούν προϊόντα τροφής πρέπει να ελέγχονται για την προστασία της δημόσιας υγείας. Επίσης κανείς δεν φρόντισε να ρωτήσει τι επάγγελμα έκανε πριν ο καστανάς της υπόθεσής μας. Διότι, όπως δήλωσε ο ίδιος, χρωστάει στο ΤΕΒΕ 56.000, στην αστυνομία από πρόστιμα 70.000 (!) και στη δημοτική αστυνομία 26.000 ευρώ. Κάτι δεν πάει καλά, αλλά ποιος νοιάζεται; Ας ολοκληρώσουμε με τα κόκκινα δάνεια, τα οποία, όπως μας είπαν, όλα θα παραχωρηθούν στα κοράκια, αν δεν νομοθετηθούν οι ρυθμίσεις. Το «αν δεν νομοθετηθούν οι ρυθμίσεις» παραλείφθηκε και έφτασε στα αυτιά των τηλεθεατών το τρομοκρατικό «όλα τα κόκκινα δάνεια στα κοράκια». Αυτά τα ολίγα, για να μη θυμηθούμε τα 32 ακίνητα του Γιώργου Σταθάκη που ήταν μονοψήφιο ποσοστό σε 32 αγροτεμάχια τα οποία αξιολογήθηκαν και ζητήθηκε ΕΝΦΙΑ με το ιλιγγιώδες ποσό των 37 ευρώ. Η συνταγή είναι γνωστή. Λέγε λέγε, κάτι θα μείνει και, μετά, ποιος νοιάζεται για την αποκατάσταση της πραγματικότητας;

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Τάσος Παππάς

Αυτοί που γουστάρουν, λιγοστεύουν

Τον Ιανουάριο του 2015 τους πρόεκυψε στην Ελλάδα ο ΣΥΡΙΖΑ, εξέλιξη που δεν ήθελαν και την πολέμησαν με όλα τα μέσα. Οργάνωσαν πραξικόπημα -το παραδέχτηκαν ακόμη και τα διεθνή συστημικά μέσα ενημέρωσης-, ταπεινώσαν τη χώρα, γιατί έκανε την αποκοτιά να εμπιστευτεί τις τύχες της σε μια δράκα «εξτρεμιστών κομμουνιστών» (έτσι έλεγαν Ευρωπαίοι αξιωματούχοι και τα κολπαρισμένα δίκτυα επικοινωνίας) και επέβαλαν μια επώδυνη συμφωνία που βάζει τους Έλληνες στον πειρασμό να αναμετρηθούν με το ερώτημα:

«Αξίζει τον κόπο να είσαι σε μια συλλογικότητα που εξαντλεί την αλληλεγγύη της στη διάσωση των τραπεζών και στην προστασία των συμφερόντων των πλούσιων;»

Πρόσφατα είδαν στην Πορτογαλία να σχηματίζεται μια κυβέρνηση κόντρα

στις επιθυμίες τους, προσπάθησαν με τους συνήθεις τρόπους (απειλές, εκβιασμούς, εξαγορά) να την υπονομεύσουν πριν καν συγκροτηθεί και πάρει ψήφο εμπιστοσύνης, δεν τα κατάφεραν, αλλά δεν το βάζουν κάτω. Την περιμένουν στη γωνία, για να την τιμωρήσουν αν διανοηθεί να παραβιάσει το ιερό κείμενο του Συμφώνου Σταθερότητας και τολμήσει να χαλαρώσει τη θηλιά της λιτότητας.

Αμέσως μετά τους ήρθε το δημοψήφισμα στη Δανία με το πλειοψηφικό «όχι» των πολιτών της στη στενότερη συνεργασία της χώρας με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Μόλις προχτές έφαγαν κατακέφαλα νίκη της Ακροδεξιάς στη Γαλλία, αποτέλεσμα που ήρθε να προστεθεί σε άλλες εξίσου δυσάρεστες ετυμηγορίες της κάλπης σε ορισμένες χώρες της Κεντρικής και της Βόρειας

Ευρώπης, όπου τα ακροδεξιά και ευρωσκεπτικιστικά κόμματα κερδίζουν συνεχώς έδαφος και συμμετέχουν σε κυβερνήσεις συνεργασίας.

Κανονικά οι ευρωπαϊκές ηγετικές ελίτ θα έπρεπε να θορυβηθούν και να μπουν σε μια διαδικασία στοχασμού: «Τι στραβό κάνουμε και από παντού μας έρχονται μηνύματα δυσαρέσκειας;». Αλλά πού! Επιμένουν στανικά στην ίδια γραμμή και με κυνισμό διαλαλούν:

«Αυτή είναι η Ευρώπη και όποιος γουστάρει.»

Όμως αυτοί που γουστάρουν λιγοστεύουν, κι αυτοί που δυσφορούν αυξάνονται. Είναι ορατό διά γυμνού οφθαλμού. Πώς να το δουν όμως οι τυφλοπόντικες του νεοφιλελευθερισμού, αυτός ο εσμός φανατικών και ανόπτων που κάνει κουμάντο στην Ευρώπη;

ΕΘΝΟΣ

Η φρούρηση των συνόρων

Το μέτρο είναι θετικό. Και αν μη τι άλλο είναι αυτό που έμμεσα και επί χρόνια ζητούσαμε όταν με κάθε ευκαιρία επισημαίναμε ότι τα σύνορά μας είναι ταυτόχρονα και σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ως τέτοια θα πρέπει να αντιμετωπίζονται. Να, λοιπόν, που οι εταίροι μας αποφάσισαν να ανταποκριθούν στο επίμονο αίτημά μας και ιδρύουν ειδικό σώμα συνοριοφυλάκων, που θα αναλάβει να καλύψει τις δικαιολογημένες λόγω και της κρίσης αδυναμίες μας.

Ουδέν καλόν, όμως, αμιγές κακού. Και το γεγονός ότι η προστασία των θαλάσσιων συνόρων μας και όχι μόνο θα αποτελεί φροντίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης σημαίνει μοιραία ότι θα σχεδιαστεί και θα εφαρμόζεται με βάση τα κοινοτικά κριτήρια και τις κοινοτικές προτεραιότητες. Κάτι που είναι απολύτως λογικό υπό φυσιολογικές συνθήκες, αλλά δυστυχώς συμβαίνει να έχουμε ως χώρα την ιδιαίτεροτητα ορισμένων γειτόνων που αμφισβητούν τα κυριαρχικά μας δικαιώματα και φροντίζουν να το αποδεικνύουν αλλά και να το επιδεικνύουν με εξαιρετικά προκλητικό και επιθετικό τρόπο.

Αρα το πρόβλημα που μοιραία ανακύπτει μετά την απόφαση για τη φρούρηση των εξωτερικών συνόρων της από την ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ότι σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να αγνοηθεί ότι τα συγκεκριμένα σύνορα ήταν, παραμένουν και θα συνεχίσουν να είναι (και) ελληνικά και γι' αυτό η προστασία τους θα πρέπει να διαλαμβάνει κάθε μορφής παραβίασή τους και από οιονδήποτε προερχόμενη.

Αλλωστε, αυτόνοπτο είναι πως θα πρέπει να θυμίσουμε στους εταίρους μας ότι ασφαλώς και η συμμετοχή σε έναν πολυεθνικό οργανισμό σημαίνει αυτόματα εκχώρηση κάποιων κυριαρχικών δικαιωμάτων, τα οποία όμως ο συγκεκριμένος οργανισμός είναι υποχρεωμένος να τα προστατεύει, ιδιαίτερα όταν συμβαίνει να προβλέπονται και από το διεθνές δίκαιο.